

5de zondag van de vasten B

Joh. 12, 20-33

‘Als de graankorrel niet sterft blijft hij alleen, maar als hij sterft brengt hij veel vruchten voort’. Het is een heel vertrouwd beeld uit het dagelijkse leven wat we Jezus horen gebruiken. We zien het in deze tijd van het jaar ook in de natuur: de lente die de winter overwint. En het is ook iets van ons dagelijks leven. Als een zuigeling zelfstandig wil leren eten, moet hij aan de moederborst ontwend worden. Als hij wil leren lopen, moeten de ouders hun beschermende handen wegnemen. Als hij naar school wil gaan om iets te leren, moet hij de geborgenheid van de kleine familie loslaten. Als iemand een topsporter wil worden, moet hij zich veel ontzeggen. En het omgekeerde geldt evengoed. Een mens die koste wat kost alles wil vasthouden, niets wil loslaten, blijft heel z’n even infantiel. Zo’n leven blijft onvruchtbaar en eindigt in eenzaamheid.

Het gaat om iets opofferen om er iets nieuws voor in de plaats te krijgen. Of meer godsdienstig gezegd: de wet van sterven om te leven. En dat heeft in Jezus’ leven een heel diepe betekenis gekregen.

Soms ziet ge op het deurtje van het tabernakel of op de communiebank wel eens een afbeelding van een Pelikaan. Van een Pelikaan zegt men dat, als hij geen eten vindt voor zijn jongen, hij zich de borst openpikt om met zijn eigen bloed zijn kroost te voeden. Net als de graankorrel, is het een beeld uit de natuur wat verwijst naar het kruis waar in feite hetzelfde gebeurt: Hij geeft zijn leven, opdat wij het leven zouden krijgen.

Nu is dat iets waar mensen wel eens tegenaan lopen: waarom dat kruis? Waarvoor was dat nodig? Was dat dan de wil van God? Ik dacht dat God alleen het goede wilde...? Veel vragen waarop niet zomaar een pasklaar antwoord te geven is. Maar misschien eerst dit: dat kruis was niet een keuze voor het lijden of de dood, maar een keuze voor het leven. Ge kunt niet naar Pasen gaan zonder te passeren langs Goede Vrijdag, dat klopt. Maar Goede Vrijdag is geen eindstation, maar een doorgangsweg.

Geen keuze voor het lijden of de dood, maar een keuze voor het leven... Misschien kunt ge het vergelijken met een zwangere vrouw die verlangt naar de barensweeën: niet omdat ze graag lijdt, maar omdat ze zo het leven kan schenken aan haar kind.

En dat is belangrijk om voor ogen te houden als het lijden uw leven binnenkomt. Ge kunt het pas aanvaarden voor zover we kunnen inzien, kunnen geloven of vertrouwen dat daaruit nieuw leven kan geboren worden. Sterven om te leven: dat krijgt pas zin als het gebeurt terwijl we naar het kruis kijken, want daar vinden we als het ware het ‘bewijs’ dat het kan.

En daarom ontvangen we hier ook de vrucht van de graankorrel als we ter Communie gaan: het Brood des levens als voedsel voor onderweg, het engelenbrood wat niet alleen ons lijden en sterven vruchtbaar maakt, maar ook zorgt dat we kunnen leven en iets betekenen voor anderen.

Het leven leert ons elke dag: we ervaren pas geluk en vreugde in de mate dat we het ook schenken aan anderen. En dat geldt ook voor die laatste, grote gave die we kunnen schenken: ons eigen leven. Op het moment dat we dat los durven laten en neerleggen in Gods handen, zullen we het ook honderdvoudig terugkrijgen. Of nog anders gezegd: 'Als de graankorrel niet sterft blijft hij alleen, maar als hij sterft brengt hij veel vruchten voort'. Amen.

Johan Goris, pastoor